

Số 79

**NGÀY 15 THÁNG 10
1987**

**CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN**

**QUẢN-LÝ
VŨ-VĂN-LIÊM**

Tạp-chí TUỔI - HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng.
Tòa - soạn : 38, Kỳ - Đồng, Saigon. Dây nói : 20.316.
Giá mỗi số 10 \$. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 200 \$: Miền Trung và Cao-Nguyên Trung Phần thêm 50 \$ cước phí máy bay. Giá ủng hộ 300 \$ trở lên. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn - Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên Vũ-văn-Liêm.

Đọc trong số này :

Ra đi PHƯƠNG VI 3

Thung lũng Rắn NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN 9

Ánh sáng trong tim TRỌNG CHÂU 17

Vào đời TỶ TỶ 22

Em ước mơ trở thành một
chuyên viên Hỏa-tiến,
Em phải làm sao ? .. HOÀNG ĐĂNG CẤP 39

Viết cho tuổi trăng tròn Q.D. 44

Tò ăm HỢP PHỐ 46

Chiến sĩ trẻ YÊN THỤY 48

Vườn Thơ Tuổi Hoa QUYẾN-DI 54

Đang cả non

Con thần lẩn TRANG THY 28

Thi văn đoàn THƯƠNG NGA 33

Ra đi

Phương VI

CÒ lăm lăm bước đi, con đường trước mặt nắng đỏ chan hòa. Cò cảm thấy đầu mình nóng hực, « mái tóc » như muốn bốc cháy. Chân Cò vẫn đi đều những bước buồn nản, nhưng gương mặt kia thoáng những nét cương quyết. Cò quay lại nhìn căn nhà thân yêu... lần cuối ! Mái nhà đã cũ, giàn hoa giấy màu tím xác xơ buồn trải đầy xác héo dưới chân cổng và lối đi mới thương làm sao ! Hàng hoa hồng lan nằm hai bên như ẻo uột như khóc thầm cho cảnh... biệt ly ! Phải, Cò đã quyết định ra đi « không một lời từ giã » Cò phải làm một cái gì cho ba mẹ, cho các anh chị biết. Bác Bằng chẳng từng khen Cò có vầng trán thông minh, có đôi mắt sáng ngời những ý chí tự lập là gì. Cò phải tự lập, ba mẹ đã không thương thì mình phải tự lập mới được. Năm nay Cò đã mười một tuổi rồi chứ ít sao (!) Thế mà ba mẹ và các anh chị chẳng cho Cò là « cái gì » cả. Ba bắt học hành suốt ngày, suốt buổi. Những phút nhõ đùa với tụi bạn lại rất ít, chân tay Cò như đóng khung trong phòng học, trong khoảng sân nhỏ bé trước hiên nhà. Me hay cấm cản Cò đi chơi xa, đi bắt dế, đi tắm biển với tụi bạn. Bề gì Cò cũng đã là một « sinh viên trung học » nghĩa là đã lớn. Me không cho đi, mẹ viện cớ Cò hay về muộn giờ cơm. Cò hay nướng đậu hay cầm củm. Nhất là hầu như

chẳng bao giờ me cho Cò đi bơi với tụi bạn. Me bảo muốn đi thì me cho đi với anh Bảo, chị Phương và Ái. Nhưng me phải hiểu là Cò không thích bị ai làm « chef » cả chứ. Anh Bảo hay cấm Cò bơi ra xa, chẳng bù cho tụi bạn Cò, tụi hần bơi thả cửa, lại còn thách bơi đua nữa kia. Ghét nhất là cái chị Phương, hay nhớn nhác sợ mỗi lần không thấy bóng Cò ở quanh bờ và cứ gọi mãi « Cò ơi ! » Trở vào thôi ! Xa lắm rồi ! » mỗi bận Cò len lén bơi ra xa. Câu ấy đã trở thành điệp khúc làm Cò thấy nhàm chán hết sức. Tại sao ai cũng xem Cò bé bỏng hoài vậy chứ ? Ít ra Cò cũng cao hơn con bé Ái nửa cái đầu mà (Ý ! nhưng bé Ái cũng chỉ là con nít thôi !) Cò giận quá, tại sao mình không là anh Bảo để được... lớn nhỉ Nhưng đó chỉ mới là những « nguyên nhân xa » thôi. Cái cơ khiến Cò phải « cất bước lên đường » hôm nay là trận đòn của ba lúc trưa.

Như thế này. Hôm nay chúa nhật, Cò được nghỉ học. Đang ngồi hí hoáy vẽ vớ vẩn ở trong phòng, Cò nghe ba tiếng vỗ tay rõ mạnh ở phía cửa sổ. Mắt Cò sáng lên : A ! ám hiệu của bọn thằng Hoàng đây mà ! Không phải bọn chúng ngại gì mà không vào nhà, nhưng chúng thích chơi cái lối bí mật như thế. Cò nắm lấy song cửa, nhìn tụi bạn, ra dấu hỏi. Hoàng đưa tay lên cao, tay

nó cầm một viên đá lớn. Cò gặt đầu. Hoàng moi trong túi ra một mảnh giấy con, moi thêm sợi chun và buộc vào viên đá, rồi ném mạnh qua rào. «Mật thư» nằm gọn dưới gốc cây na um tùm lá. Cò băng ra vườn, cúi nhặt: «Gửi Cò, Cò ơi mày đi bắt dế với tụi tao không? Đem theo cái lon để múc nước nhé. Tụi tao chờ ở nhà thằng Quang» Cò thấy thú vị với cái lối «truyền tin» này lắm. Thật chẳng khác những truyện võ hiệp một tí teo nào hết. Cò vào phòng viết «đáp thư». Xong xuôi, Cò xuống bếp xin phép mẹ. Ba đã đi câu từ sớm. Mẹ bảo:

— Thôi Cò ạ. Hôm qua con nóng đầu, hồi khuya mẹ nghe con ho nữa đấy. Thôi chịu khó ở nhà hôm nay vậy, rồi tuần sau hãy đi.

— Ừ nhỉ? Ban tối mình ho quá. Ồ! Nhưng chắc chả sao đâu, ho thì ho chứ quan hệ chi tới nắng. Đi nắng đâu có ho thêm. Còn nóng

đầu thì mình đã hết rồi, với lại đội mũ đâu lo chi. Nghĩ vậy, Cò năn nỉ mẹ:

— Cho con đi một lát thôi mà mẹ. Cả tuần con mới có một ngày để đi chơi. Ba bắt học hoài, mẹ thấy không?

Con đi rồi con sẽ về sớm, ba không biết đâu, nghe mẹ nghe.

Chị Phương đang «lục đục» với mấy cái nồi, cũng chêm vào:

— Để tuần sau Cò ạ. Đi nắng về ốm lại hành tội ba mẹ. Ở nhà chơi, rủ bạn vào đánh đáo trong sân cho mát hay là chơi ú tim, rồi chiều mình đi xi nê.

Cò chỉ ham bắt dế thôi. Đánh đáo mãi ở trường đã chán. Còn trò ú tim «yếu» quá, để cho Ái nó chơi.

— Ai thêm đi mí chị cho... trễ giờ! Ghét cái chị này ghê à nghe. Người ta sắp «chiêu hồi» được mẹ

Cò «đánh» bước vào. Chị Quỳnh cười :

— Chờ chút hí. Đi mô giữa trưa nắng ri, chú bé ?

Chị Quỳnh chạy biến vào cầm ra quyển sách vạn vật :

— Cò đem về cho chị Phương nghe, Phương hỏi mượn hôm qua mà chị chưa đem lên được. May ghê ! Có Cò đi ngang, đem hộ chị nghe.

Cò mừng hết lớn. Thế là Cò có dịp cho nhà biết Cò giả vờ buồn buồn :

— Thôi chị Quỳnh ơi ! không được đâu. Cò đâu có về nhà nữa.

— Ủy ! chứ Cò đi mô ?

— Cò đi luôn. Đi đâu cũng được hết. Ba mẹ ghét Cò lắm mà. Cò ở nhà chị nữa.

Chị Quỳnh mở to mắt :

— Bậy nào ! Thôi để chị đưa Cò về nghe, cả ba mẹ mắng cho chừ. Chắc chú bé bị la hí ?

Cò dấy lên :

— Cò không về đâu. Thật mà.

— Răng rứa ? Sợ ba la hở ? không sao đâu, đi, đi với chị.

— Không phải Cò sợ ba la nhưng Cò nhất định không về.

Chị Quỳnh nắm tay lôi Cò vào hăn trong nhà :

— Chờ chị lấy cái nón rồi chị chở về. Đứng đây nha.

Chị Quỳnh vừa khuất sau cánh cửa, Cò chạy bay ra cổng và trốn mất. Bụng cười thăm.

Quỳnh dựng xe đạp, rồi vội vã đi vào ! Ái đang bày đồ hàng của nó ở hiên nhà.

— Ái ! Chị Phương mô ? Mau lên, gọi chị Phương mau lên.

— A ! Chị Quỳnh hở ? Chị Phương ơi ! Chị Phương này ! Có chị Quỳnh ! Chị đi đâu thế ?

Quỳnh không trả lời bé Ái, đi thẳng vào phòng Phương

— Trời ơi ! Phương ơi ! Cò nó bỏ nhà nó đi đâu mà ời ! Mau lên đi tìm.

— Chết ! Thật không ? Sao mà biết ? Thảo nào tao chẳng thấy nó đâu cả. Thôi, chờ tao gọi anh Bảo. Mà biết nó đi lối nào không ?

Hai đứa cuống cả lên. Anh Bảo bước ra hỏi :

— Chi mà hai cô rối lên thế hở ?

— Anh Bảo ơi ! Thằng Cò nó đi đâu rồi. Đi tìm mau lên. Để Phương vào nói với ba mẹ.

Anh Bảo hơi ngạc nhiên một chút rồi tủm tủm cười. Trông anh chẳng lo lắng gì hết làm Phương, Quỳnh cứ ngỡ cả ra.

— Yên chí ! Gan thẳng Cò chỉ bằng gan ruồi thôi. Nó không đi xa đâu, chỉ dọa nhà vậy mà. Hai đứa này yếu vía mắc lừa. Để anh đi tìm coi thử hăn làm chi.

— Thôi đi. Nhỡ nó đi thật làm sao ?

— Cam đoan 100 phần trăm là giả vờ. Kinh nghiệm bản thân mà. Hai đứa cứ ở đây chơi. Tối nay sẽ có một màn rất đáng tiền, do chàng Cò nhà ta đóng vai chính. Anh «thân» với nó, anh không biết sao. Quỳnh cho anh mượn xe đạp nghe.

Anh Bảo phóng xe đi, sau

phịch ở trụ đèn, ánh điện vàng sao dễ ghét tẻ! Cò thấy cái chi cũng thành xấu xí, vô duyên cả. Cò ngồi im ở đó thật lâu. Trong phòng khách ba ngồi đọc báo im lặng. Bộ ba không lo cho Cò sao? Còn mẹ nữa sao mẹ không bồi rồi chi hết vậy? Chị Phương, anh Bảo cứ phớt lờ chả lẽ hai người đã « từ » Cò rồi ư? Tiếng bé Ái học bài vang vang. Chợt Cò thấy mẹ cúi xuống, ghé tai chị Phương thì thầm. Chị vâng dạ thỉnh thoảng lại nhìn ra đường. Cò sợ ruột quá đổi, cứ khấn thầm cho chị Phương ra gọi vào. Hay cầu trời con Kiki sữa lên vài tiếng, gọi sự chú ý của mẹ cũng được. Khốn nỗi Kiki thấy Cò lủi thủi ở ngoài cổng, nó chỉ khế hếch mũi lên, rồi... ve vầy cái đuôi. Thật dễ ghét. Cò tức quá rưng rưng muốn khóc. Cò cứ ngồi mãi tay cầm cái que nhỏ, vẽ vòng dưới đất.

— Ô! Cò đấy hở em? Trời ơi! Sao Cò đi chơi về muộn thế hở em. Vào ăn cơm kẻo nguội cả.

Giọng chị Phương vừa bình thản vừa âu yếm lạ. Cò ứa nước mắt đứng lên, hai chân mỏi dừ. Chị Phương dắt Cò đi vào:

— Chao ơi! Sao lại có nước mắt thế này. Nín đi, ba mẹ không mắng đâu.

Hai chị em lững thững đi vào. Ba ngẩng lên nhìn rồi lại cúi xuống. Hình như ba hơi mỉm cười nhưng không muốn Cò thấy. Mẹ ngừng đan, hỏi:

— Gớm! Đi đâu về trễ thế Cò?

Ái vẫn tầu tầu với mấy món đồ chơi ở góc phòng. Anh Bảo tự dưng ngêu ngao hát:

— Tung cánh chim tìm về tổ ấm, nơi sống bao ngày giờ đầm ấm. Nhớ phút chia ly, ngại ngừng bước chân đi, luyến tiếc bao nhiêu ngày xanh..

Chị Phương quay lại, nhăn nhó:

— Thôi mà cái anh này.

Cò vào bàn ăn cơm. Bỗng Cò tức phát ứ: anh Bảo đang thì thầm:

— Đó, Phương thấy không? Anh biết mà. Thằng Cò nó cũng « gan ruồi » như anh ngày xưa vậy thôi. Phương nhớ chứ, cái hồi anh chui vào nghĩa địa để dọa ba mẹ, đói quá, sợ quá phải bỏ về. Cũng « thể thảm » như chú Cò nhà ta bị giờ vậy đó. Anh theo dõi Cò suốt buổi chiều. Giá Phương đi với anh, chắc phải lăn ra mà cười, trông cu cậu vừa tội nghiệp, vừa khôi hài hi hi... ha ha...

Anh Bảo cười to. Chị Phương phải kêu lên:

— Khô quá! Mẹ xem này mẹ!

— Cái gì đấy. Thôi, Bảo! Mẹ nói có nghe không, Bảo?

Cò hiểu hết mọi việc. Cò mắc cỡ quá.

Phương-Vy

Bạch Liên nói :

— Thưa bác, có lẽ bác vừa nêu lên những giả thuyết, chứ chưa có bằng cứ nào chắc chắn ?

Ông Diệp bình thản nói :

— Không hẳn chỉ mới là giả thuyết vì đã thấy có nhiều dấu hiệu đáng ngại. Cháu có nhớ hôm chúng mình tới đây, dọc đường có gặp nhiều nhóm người tụ họp khả nghi không ? Những đám người đó có thể là những phe đảng của Hắc xà. Trong tuần này lại thấy có nhiều bóng người di chuyển trong đêm tối qua thung lũng. Hình như có một cuộc tập hợp ở bên kia rặng núi do Hắc xà triệu tập. Bác ngại rằng khi có đủ số thủ hạ trong tay, cuộc âm mưu của hắn sẽ bùng nổ một ngày gần đây thôi, nếu như chính quyền không kịp thời ngăn chặn.

Ông Quách Tiến gật đầu tiếp :

— Đúng thế, chỉ cần một cuộc hành quân cảnh sát là có thể, vào giờ này, bóp võ ngay cuộc âm mưu đó khi còn trứng nước. Nhưng đến bây giờ mà chính quyền vẫn cứ làm ngơ. Ông Hùng đã gửi thêm một văn thư nữa, cách đây ba ngày, và chưa nhận được trả lời. Bác định sáng nay cùng bác Diệp lên Quảng Sơn gặp ông Quận trưởng, trình bày cho ông rõ tình hình, rồi ghé sang sở mở hỏi thăm tin tức ra sao. Nếu vẫn chưa được giải quyết thì tốt hơn hết là...

Ông Quách Tiến ngừng lại đưa mắt nhìn bạn. Ông Diệp tiếp lời bạn :

— Chúng mình sẽ trở về thu xếp hành lý và rời đây nội chiều hôm nay, hoặc trễ lắm là sáng ngày mai.

Ông mỉm cười trấn an :

— Các cháu đừng lo. Hai bác sẽ cố gắng về sớm. Trong khi hai bác vắng nhà, các cháu nên ở ttong trại, đừng ra ngoài.

Bạch Liên băn khoăn :

— Nhưng còn Tuấn và Đàm ?

Cả hai ông già vừa đứng lên toan đi, bỗng dừng lại. Ông Quách Tiến cau có :

— Ừ nhỉ ! còn hai thằng mãnh đó nữa ! Các cháu có biết chúng nó đi đâu không ?

Dung đáp ;

— Thưa cậu, chắc họ sang bên núi chơi. Mọi khi Đàm nó hay sang đấy. Để chúng cháu đi tìm gọi họ về.

Ông Diệp suy nghĩ :

— Theo bác, các cháu nên ở nhà. Các cháu đi nữa càng thêm rắc rối.

Ông Quách Tiến tán thành :

— Phải đó. Mình đi thôi bác Diệp ạ. Dung nhớ ở nhà và đừng tiết lộ việc này với ai cả. Khi nào Tuấn và Đàm về, nói cho chúng biết, nhưng tuyệt đối phải giữ kín không cho mấy người làm biết, trừ chú B'Him. Nếu mình phải lánh đi nơi khác, mình sẽ đi một cách âm thầm thôi.

..

Những lời căn dặn của ông Quách Tiến làm Bạch Liên thấy rõ tình thế. Nàng chợt nhận ra mình đang ở một trang trại hẻo lánh, cô lập giữa vùng núi non hiểm trở, có nhiều bất trắc đang rình rập chung quanh.

Điều làm Bạch Liên bồn chồn hơn nữa là sự vắng mặt của Tuấn và Đàm. Nàng giận Tuấn khi đi không cho nàng hay, và bây giờ làm cho nàng lo ngại. Sự lo ngại có lẽ bắt nguồn từ mối tình cảm đặc biệt nàng dành cho Tuấn. Trong đám bạn thân của Bạch Liên, biết nhau từ khi còn nhỏ, chưa bao giờ nàng có ý tưởng so sánh để đặt nặng cảm tình vào một người nào. Từ Khôi với vẻ rắn rỏi, quả cảm, mơ ước muốn trở thành một sĩ quan trong quân đội ; Việt khôn lanh, tháo vát, nhiều tài vật, muốn trở thành một kỹ sư ; Dũng con người đã từng sớm lặn lội giữa bụi đời, vẫn giữ được đức tính điềm đạm chất phác và chỉ ao ước trở thành một trại chủ để được sống nơi đồng ruộng. Và Tuấn, chứng chạc, có hơi kiêu cách, nhưng lại đầy nghệ sĩ tính.

Từng ấy người, Bạch Liên đều thân mật cởi mở, với tình bạn ngang nhau, vui buồn chia sẻ đồng đều. Nhưng lần này nỗi lo ngại về Tuấn làm Bạch Liên chợt thấy lòng mình rung động nhẹ nhàng. Nàng bước ra ngoài vườn, để mặc Dung thu dọn trong nhà. Ánh nắng buổi sáng miền Cao nguyên thật đẹp. Hoa nở đầy vườn. Cảnh vật êm đềm tĩnh mịch.

Vào phía sâu sau Bạch Liên gặp chú B'Him đang quét dọn. Để khỏi

nghĩ ngợi lồi thối, nàng nhắc một cây chổi quét giúp với chú B'Him. Chú gật đầu, cười với Liên tỏ ý cảm ơn.

Mặt sau trại tiếp liền với nương rẫy nên tầm mắt nhìn bao quát được cả lòng thung lẫn dãy núi mà Đàm và Tuấn đã rủ nhau đến. Bạch Liên chợt đề ý một đám bụi đỏ bốc trên khúc đường đất ngoằn ngoèo đưa đến bờ suối, và nhận thấy chừng sáu bóng nhân mã đang phi về phía rặng núi. Nàng rướn mình dõi theo, thầm hỏi: đám người đó đi đâu mà có vẻ vội vã như thế? Chú B'Him cũng ngưng tay đứng nhìn. Rồi chú lầm bầm:

— Không tốt! Bọn người này xấu lắm! xấu lắm!

Có tiếng Dung gọi trên hiên. Bạch Liên quay lên, chỉ đám bụi nói:

— Một nhóm người ngựa đang phóng về phía bờ suối. Không biết họ đi đâu?

Dung nhìn theo nói:

— Phía bên kia suối có một buôn nhỏ ở trong rừng. Chắc họ qua con đường này để tới đó.

— Buôn lớn hay nhỏ chị?

— Chừng mười lăm nhà, ở biệt lập trong một cánh rừng hẻo lánh. Chị có đi qua đấy một lần, nhưng không vào vì dân trong buôn không muốn tiếp xúc với người lạ. Hình như Hắc Xà tá túc ở đây thì phải.

Bạch Liên cau mày:

— Nếu vậy thì bọn người kia đến đấy rồi. Nàng nhớ đến lời nói của chú B'Him vừa thốt ra khi nãy: «Bọn người này xấu lắm.» Nếu họ là những thủ hạ của Hắc Xà, mà dám chường mặt ra công khai như thế, thì hẳn là cuộc âm mưu đã sắp bùng dậy đến nơi.

Bạch Liên không dám nói ý nghĩ ấy ra. Nàng hỏi Dung:

— Trên mỏ có đông dân làm không chị? Và họ ở đâu?

— Họ ở rải rác quanh mỏ. Đa số ở ngay quặng. Trong sở chỉ có ông giám đốc và các ông kỹ sư ở với một nhóm cảnh vệ riêng của sở, chừng độ mười người.

— Họ là người gì?

— Người Việt, Người Tàu và người Thượng. Toàn là người đáng tin cậy cả. Họ giữ an ninh cho sở mỏ.

— Gặp bác hữu sự mà chỉ trông cậy vào mười người thì là thua gì!

— Còn hơn là không!

Dung cười, tiếp:

— Nhưng thôi, đừng lo xa làm chi cho mệt. Chưa chắc đã có chuyện gì xảy ra đâu. Chỉ tại mình ra vườn ngồi chơi đi,

Vào lúc ấy, thím B'Ham ở trên nhà đi xuống, mời Dung lên tiếp khách. Hỏi ai? Thím cho biết là ông Phát, trên sở mó xuống chơi.

VII

Dung và Bạch Liên bước vội vào nhà. Chị Năm, chị giúp việc, đang tiếp truyện ông Phát ngoài cửa trước. Gặp ông Phát cố ý nói nhỏ tiếng đang thăm hỏi chị Năm, và chị này chỉ trả lời cậm chớng trong khi dẫn ông ta vào phòng khách:

Bạch Liên nhắc chừng Dung:

— Chị nhớ lời bác dặn nhé... Đừng nói hở cho ai biết đấy. Thôi, tại mình ra tiếp ông ấy đi.

Mai người gặp ông Phát ở phòng ngoài, nơi ông Quách Tiến dùng làm phòng đọc sách, soạn nhạc, và tiếp khách. Góc phòng có kê một bàn lớn, chỗ làm việc của ông Quách Tiến. Trên bàn, các giấy tờ được chặn dưới một cái chặn giấy thật đẹp, ép hình một con bướm sặc sỡ trong khối pha lê hình tròn. Ông Quách Tiến là người rất ngăn nắp, và các giấy tờ của ông được xếp xếp thật thờ tự.

Ông Phát đứng tựa ngay đầu bàn, mắt nhìn lên bức họa treo trên tường. Ông quay lại khi nghe Dung và Bạch Liên bước vào phòng:

— Chào cô Dung! — ông gật đầu chào Bạch Liên, tiếp: Tôi đang mãi ngắm bức họa. Đẹp quá cô nhé. Chỗ này là bức thi họa của Tô Duyệt mà ông Quách Tiến đã nói với tôi...

Dung mỉm cười:

— Thưa ông, không phải ạ. Đây là bức tranh lụa của Vĩ Kiệt, một tài năng mới của nhóm Học sĩ trẻ. Những bức của các nhà

đánh họa, bạn với cậu cháu treo ở chỗ tiếp khách và ngồi đọc sách kia ả.

Ông Phát ngừng ngừng nói :

— Thế à! Tôi... tôi không rành lắm.

Bạch Liên thấy dáng điệu của ông Phát có vẻ lúng túng. Cô nghĩ rằng ông ta đến thẳng chỗ bàn làm việc của ông Quách Tiến không mục đích để ngắm bức tranh. Hẳn phải có ý gì khác ? Tự nhiên Bạch Liên liếc nhìn lên bàn, và nàng nhận thấy có điều khác lạ.

Dung niềm nở mời :

— Xin mời ông ra phòng khách ngồi chơi ả.

Nàng vượt lên, tiếp :

— Thưa ông, cậu tôi vừa mới đi khỏi.

Ông Phát đáp :

— Vâng, chỉ giúp việc có cho tôi hay.

Và ông thản nhiên ngồi xuống ghế. Trong lúc Dung loay hoay pha trà mời khách thì ông Phát ngắm cái bức họa trên tường. Miệng ông trầm trầm khen ngợi nhưng mắt ông soi mói liếc nhìn mọi chỗ.

Dung đưa tách nước cho ông :

— Mời ông xơi nước ả. Chắc ông ở trên mỏ xuống chơi mà sao lại không gặp cậu tôi nhỉ. Cậu tôi lên quận, và tiện thể sẽ ghé sang mỏ thăm các ông mà ?

— Uổng thật. Tôi tính gặp ông Quách Tiến để biết ý kiến của ông về một việc.

— Thưa, việc có quan trọng lắm không ả ? Nếu có thể xin ông cho biết để khi cậu tôi về, tôi sẽ thưa lại.

Ông Phát ngập ngừng :

— Nguyên là... Chắc cô Dung cũng biết qua về tình thế hiện thời trong khu vực này chứ ?

Bạch Liên đưa mắt nhìn Dung, như để bảo nàng phải để phòng. Nhưng Dung chỉ nháng đáp :

— Chắc ông muốn nói về vụ khám phá ở trên mỏ, phải không ả ? Vâng, chúng tôi cũng được nghe tin đồn.

— Chính những tin đồn ấy sẽ có thể gây nên một cuộc vào trận đấy. Trên mỏ ông giám đốc đã thu xếp cho vợ con của các nhân

viên rời lên Đà Lạt khi cần. Vì biết thế nên tôi nghĩ đến chị em cô ở đây, và có ý xuống xem ông Quách Tiến đã lo sửa soạn gì chưa? Chắc cũng thu xếp xong rồi chứ nhỉ?

Sợ Dung quá thật thà, vội tin những lời lẽ đầy nhân nghĩa của ông Phát, nên Bạch Liên vội đỡ lời bạn:

— Tình hình đâu đã đến nỗi bi đát thế, thưa ông?

Ông Phát quay về phía Bạch Liên:

— Dĩ nhiên, mình cũng mong như thế. Nhưng phải nên phòng xa chứ!

Bạch Liên hỏi tiếp:

— Thưa ông, đã có việc gì xảy ra chưa? Nghĩa là tình hình có gì thay đổi khác trước không ạ.

Bạch Liên cố ý len vào câu truyện để buộc ông Phát nói với nàng hơn là với Dung. Có lẽ cũng biết thế nên ông ta nóng nảy nói:

— Tình thế biến chuyển rất nhanh chóng. Tôi chỉ muốn hỏi riêng cô Dung...

Bạch Liên cướp lời:

— ... Là đã thu xếp rời bỏ nơi này phải không ạ? Nếu vậy, thì thưa ông chưa! chúng tôi chưa sửa soạn gì cả.

Ông Phát lừ mắt nhìn Bạch Liên:

— Cô nên biết là tôi hỏi cô Dung chứ không phải hỏi cô! Cô hãy đề cô Dung trả lời, vì cô ấy mới là chủ nhà. Việc quyết định là do cậu cháu cô ấy...

Dung vội dàn hòa:

— Thưa ông, em Liên nói đúng đấy ạ. Chúng tôi chưa sửa soạn gì cả.

— Thế ông Quách Tiến cũng chưa quyết định gì sao?

Dung còn ngập ngừng, thì Bạch Liên đã lại xen vào:

— Bác Quách Tiến và bác Diệp đều cho là tình hình không có gì đáng lo cả. Vì dù sao thì việc này chỉ dính dáng đến sở mả thôi.

Ông Phát vẫn chưa chịu tin:

— Nếu cuộc âm mưu bùng nổ, thì sự xáo trộn sẽ ảnh hưởng cho khắp mọi người vùng này, chứ chẳng riêng gì ai. Tôi không hiểu một người dày kinh nghiệm như ông Quách Tiến...

Nhưng ông Phát buông lỏng, bỏ dở câu ông định nói. Đột nhiên, ông quay sang hỏi Dung:

— Thế còn cậu Đàm, với cậu con ông Diệp đâu rồi?

Dung nói lảng:

— Dạ, bọn họ đi chơi, chắc cũng sắp về. Thưa mời ông xơi nước, kéo nguội ạ.

Ông Phát nhấp một chút lấy lệ, rồi đứng lên kiếu từ một cách vội vã

— Thôi chào các cô, tôi trở về quận có chút việc.

Dung tiễn ông ta ra tới bậc cửa, rồi quay lại cự Bạch Liên:

— Liên bậy quá. Ông Phát có lòng tốt muốn giúp mình mà mình lại làm phật lòng người ta.

Bạch Liên lắc đầu:

— Em nghi lòng tốt của ông ấy quá. Ông đến chỗ bàn giấy của bác Quách Tiến làm gì? Ngắm bức tranh à? Không phải đâu! Chị có đề ý thấy con bướm chặn trên chõng giấy lật ngược không?

— Không! Cậu tôi rất cẩn thận, và ông quý cái chặn giấy đó lắm. Nhưng...

— Như vậy thì không khi nào bác Quách Tiến lại đề ngược cái chặn giấy ấy. Trừ phi là ông Phách, và chõng giấy đã bị ông ta lục lọi. Em có ý kiến này. Chị chờ em một phút...

Bạch Liên bước vội xuống sân sau, chạy lại chỗ mà hồi nãy chú B' Him và nàng đã thấy đám người ngựa phóng qua.

Dung ngờ ngác theo sau hỏi:

— Chuyện gì mà bỏ chạy ra đấy thế Liên?

— Em muốn biết ông Phát có trở lên quận như lời ông ấy nói không? Có phải ông vừa nói với tụi mình là ông ấy lên quận có chút việc phải không chị?

— Ừ. Ông ta nói như thế.

— Nhưng ông ta không lên quận, vì đứng đây chúng ta có thể nom thấy ông lên đấy hay không.

— Vậy ông ta đi đâu?

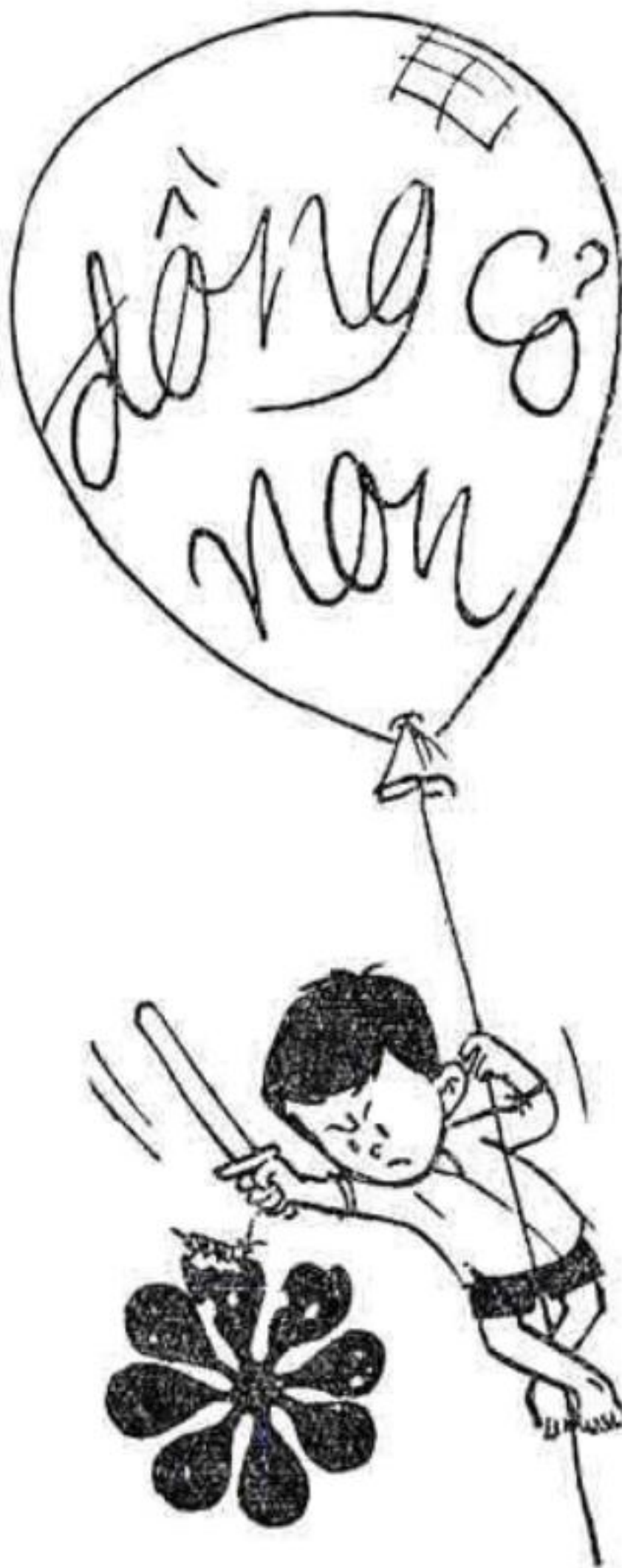
xem trang 55

Đứa

— Giấy số đây, ngày mai xổ

Tung gật đầu thông

Nhiều lúc con

TRINH-CHÍ phụ-trách
VI-VI trình bày

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp :

- TRANG THY
- ANH VI
- THU NHI
- LA CHÍ HẢI
- HOÀNG DIỄM HẠNH
- HIỀN THI HỌA MI
- UYÊN LY
- ÁI NGỌC TÂM
- NGUYỄN TRÍ DŨNG
- THƯƠNG NGÀ

Bé miễn,

VÀO những giờ bãi học, khi tiếng chuông vừa rung thì ở mỗi cổng trường một đàn học sinh uà ra như đàn chim tung cánh. Lẽ dĩ nhiên là một trong những đám học sinh ấy thể nào cũng có bé phải không? Nhưng này, sao mà đàn chim ấy hỗn độn thế nhỉ? Cánh chim nào cũng muốn bay ra khỏi lồng thật sớm để về nhà thật nhanh. Phải chăng có một đàn kiến đang bò trong bụng lũ chim non hử bé?

Bé có thể không nhỉ? Nếu bé « hư » như vậy thì đáng « đáng đòn » lắm nha! Bé đừng làm thế nữa nhé! Khi chuông rung rồi, thì bé hãy bước ra khỏi lớp một cách thông thả, đừng vội vàng, đừng chen lấn mà cãi vã « ngậu xì » cả lên nghe kỳ lắm cơ. Khi ra khỏi cổng trường, bé cứ đi theo lề bên phải. Lúc nào muốn qua đường thì bé hãy băng qua chỗ có hai hàng đinh nếu là ở ngã tư thì bé hãy chờ đèn xanh nhé chứ đừng chạy ẩu mà nguy hiểm đấy.

Ờ! Nhưng sao đi đường mà cái miệng bé cứ « tía lia » thế kia nhỉ? Bé hãy nói nhỏ nhỏ một tí chứ. Nói lớn quá, không sợ người ta cười à?

Anh biết rằng nói những điều này ra thì bé « tự ái » đấy. Bởi vì ở trường ngay từ năm lớp ba bé đã học về cách đi đường rồi cơ mà. Nhưng bây giờ bé lên lớp nhì, lớp nhất, anh sợ bé quên nên nhắc lại đó. Thế bé có giận anh không nhỉ?

Nếu không thì hãy nhớ lời anh dặn nhé!

ANH TRINH

— Bé không biết mộng mơ thì Bé xem Tuổi Hoa chờ gì.

— Thôi mà, cho anh mượn tí đi. Chóng ngoan...

Bé không nói gì, đôi mắt và đôi tay nắm chặt quyền Tuổi Hoa vì Bé sợ mục «giặt đại rồi ra sao thì ra» của anh Khải. Đã có một lần anh Khải giặt rách của Bé một quyền Tuổi Hoa. Thế là... phải đền.

Dùng chiến thuật «dự kh!» không được, anh Khải và Cu Tý thì thăm to nhỏ rồi hai em chạy ra nhà sau. Muốn nhất ma Bé đây mà. Bé không sợ đâu!

Thế rồi Bé lại say sưa theo dõi mục «Đồng cỏ non». Tiếng Cu Tý vang lên:

— Này, chị Kim xem cái này nè. Xinh lắm.

Bé quay đầu lại. Eo ôi! con thằn lằn!

— Anh Khải bảo đem con này cho chị Kim đó.

Bé hét to:

— Cu Tý, có quăng đi không?

Cu Tý cười. Anh Khải lên tiếng:

— Thì Bé đưa Tuổi Hoa cho anh đi.

Bé tức đến ứa nước mắt. Vừa tức, vừa sợ nhưng Bé gan lì, không thềm nói gì.

Anh Khải dọa:

— Bé không đưa thiệt há.

— Thiệt, ai bảo anh...

— Cu Tý, thi hành đi.

Cu Tý chậm chạp tiến đến Bé. Con thằn lằn trong tay nó còn ngo ngoe trông khủng khiếp, Bé hét to:

— Cu Tý...

Anh Khải hối thúc:

— Cứ việc xông tới đi. Có anh đây đừng sợ chi cả Cu Tý.

Người Bé nóng lên. Mồ hôi tuôn ướt áo. Cu Tý vẫn tiến bước và thỉnh thoảng nó quăng mạnh con thằn lằn vào mình Bé. Bé chỉ kêu lên một tiếng «oái» rồi không biết gì nữa.

Khi mở mắt ra, Bé bắt gặp khuôn mặt lo lắng của mẹ:

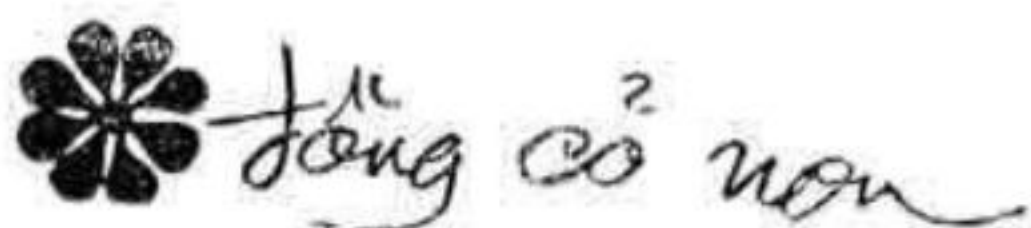
— Bé có sao không? Mẹ lo quá.

Tủi thân, nước mắt Bé tuôn như mưa. Mẹ dỗ dành.

— Thôi, nín đi con. Cu Tý bị ba phạt kia kìa.

Bé liếc mắt quanh phòng thấy Cu Tý đang quỳ gối, miệng mếu máo. Còn anh Khải thì đang nghe ba giảng «luân lý».

Bỗng nhiên Bé cảm thấy tội nghiệp cho Cu Tý quá. Bé muốn lại năn nỉ ba tha tội cho Cu Tý ghê cơ. Nhưng trông gương mặt giận dữ của ba, Bé sợ sợ là.

TUỒI thơ thật nhiều tưởng tượng. Mỗi đồ vật, mỗi hình ảnh đối với bé như có một linh hồn riêng. Chả tin thì các bé hãy nghe Hoàng Diễm Hạnh tả cô nắng đây này :

Yêu Nắng

Ô kìa ! Nắng đã lên rồi.
Chị ơi, em thấy nắng ngồi ngoài hiên.
Em trông cô nắng thật hiền
Nắng thường hay đến xoa miến tóc em.
Cho em những nụ hôn êm
Cài lên mái tóc em dềm làm sao.
Chị ơi, yêu nắng biết bao !
Hôm qua, nắng đến ngọt ngào bảo em :
« Chú vành khuyên muốn làm quen
Với cô bé mái tóc đen như huyền.
Có đôi má núm đồng tiền
Vành môi đỏ thắm mặt hiền thật xinh. »
Thẹn ghê em đứng lặng thinh
Nắng cười và bảo yêu mình bé thôi.

HOÀNG DIỄM HẠNH
(Nhóm Hoa Pensée)

Hiền Thy Họa My cũng dựng nên một thế giới thần tiên, trong đó những cánh bướm trắng thơ ngây được nắng múa cho xem, hoa hát cho nghe và lá đàn vông cho nằm :

Đàn Bướm Trắng

Một đàn Bướm
Em đếm có mười hai đôi cánh trắng
Gió đưa Bướm đi chơi.
Nắng nhảy múa cho Bướm xem
Hoa Cúc vàng và Ti muội trắng
Hát cho Bướm nghe

Lá xanh trong vườn đàn vông.
Làm giường cho Bướm ngủ
Mười hai con Bướm trắng say mê.
Trong khu vườn nhỏ.
Em hôn lên những đôi cánh trắng
Và xinh của Bướm
Bướm ngẩn ngơ nhìn em

HIỀN THY HỌA MY

Uyên Ly không thích chơi với nắng và hoa bướm đâu. Ly đang tìm những cánh sao đang treu cô bé cơ :

Đếm sao

Buổi tối nằm ở ngoài hiên.
Đếm sao đếm mấy mươi lần vẫn sai.
Ô hay ! Sao trốn thật tài.
Cứ như treu bé treu hoài tức ghê.

UYÊN LY (T. V.)

Sao đã treu bé à ? Thì thôi, bé hãy bắt chước Ái Ngọc Tâm vô «Nịnh Mẹ» vậy nhé !

Nịnh Mẹ

« Mẹ ơi, mẹ đẹp như tiên.
Bà tiên áo trắng dịu hiền vui tươi.
Mắt mẹ mang cả màu trời... »
Chưa nghe xong mẹ đã cười rí tai :
« Con mẹ chỉ khéo nịnh tài »
Bé e thẹn rúc đầu vào lòng mẹ.

ÁI NGỌC TÂM

CHÚ Ý : kể từ nay mỗi tháng T. C. điểm hoa một kỳ, kỳ còn lại chỉ trồng mà thôi. Các bé bằng lòng không ?

thơ * thơ bé * bé thơ * thơ bé * bé thơ

Viết cho

TUỔI TRẮNG TRÒN

15

BÁC-ÁI

«Con ơi, ngày con mới sinh, đôi mắt con vừa nhìn thấy ánh sáng, mọi người đều mỉm cười với con, mà con lại khóc. Con hãy sống thế nào, để một ngày kia, đến giờ sau hết, mọi người đều tràn lệ mà... con được mỉm cười».

(Guy de Larigaudie)

SỐNG thế nào để được như vậy bạn nhỉ ?

Chỉ có một cách duy nhất : gieo vào tâm hồn những người xung quanh mình một tình thương mến để đến giờ cuối đó họ phải khóc vì thương tiếc, và chúng ta mỉm cười vì đã thực thi được tình người.

Muốn như vậy, cần phải biết yêu. Tuổi chúng ta đang thích yêu và cần được yêu. Bạn không e ngại khi chúng ta bàn về vấn đề này chứ ?

Bạn đã thấy rất nhiều người yêu nhau, nhất là tình yêu nam nữ. Tình yêu đó đẹp lắm nhưng không phải là tất cả. Muốn được mỉm cười trong giờ sau hết, bạn phải yêu rộng rãi hơn nữa. Chúng ta bước vào lĩnh vực bác ái.

Yêu rộng rãi, không phải là chỉ yêu một vài người, không phải chỉ yêu những người thân, những người bạn thấy dễ thương, những người làm vừa lòng bạn. Như thế thì dễ dàng quá. Và chưa gọi là bác ái được. Trong tập «những bài ca khai phá» của Ban Trầm Ca, một bài hát của anh Nguyễn Đức Quang có câu : «Công bình bác ái không phải là những điều nói hoài rồi từ trời cao vội vàng bay ngay tới. Để tìm cho ra con đường thương mến nhau, ngang bằng nhau, hãy bước vô ngay trong gian nan, trong khổ đau». Đúng vậy, để trở thành con người bác ái chúng ta phải có nhiều cố gắng và hy sinh, phải yêu tất cả mọi người không trừ ai, yêu cả những người không thân, cả những người dễ ghét và những người làm phật ý chúng ta, Với những tâm hồn đôi tám đầy hăng hái và độ lượng, chắc rằng chúng ta sẽ thực hiện được điều đó mặc dù nó khó khăn.

Thơ

Chim hát trong vườn

Ngoài Huế lạnh chim hiền thôi biếng
hót
Vô trong ni chim lạc giọng mất rồi
Chi lạ rứa làm răng chừ đề hót
Cho trong vườn chim hát mãi không
thôi

Vườn ai đó bên đường răng bỏ ngõ
Nắng xuân hiền e ấp phủ đầy sân
Trăm con lộ đưa anh về lối nhỏ
Lẳng tai nghe chim nhỏ hót trong
vườn

Vườn không rộng mà răng chừ
ngộp mắt
Chim thật nhiều và hót thật hiền
ngoan
Từ ngoài Huế vô đây tìm nắng đại
Mắt chim xanh ôi nắng đẹp vô vàn

Chim không nói mà chim nhìn tha
thiết
Chim không cười mà chim hót reo vui
Thương thương lắm lời chim tròn
tuổi mộng
Lời ngọc ngà cho ngọt mấy bờ môi

Ừ! Quên nhĩ trong vườn nhiều quá
nhĩ
Biết khi mô cho quen hết chim nhà
Vườn không rộng mà chim nhìn ngút
mắt
Trời quanh vườn mà vẫn thấy bao la

Từ biết sợ ngoài vườn nhiều lối quá
Mỗi cánh bay hoài lạc mất ngày xanh
Rồi trở lại nhìn vườn còn bỏ ngõ
Len lén vào thăm — không hót không
đành.

Vườn chim hót trong vườn chim
vẫn hót
Giọng thật hiền và thật bình yên.
Chừ ở lại trong vườn hòa tiếng nhạc
Từ già cô đơn — từ già nứa —
trư phiến

QUANG THI
(nhóm thơ ca)

